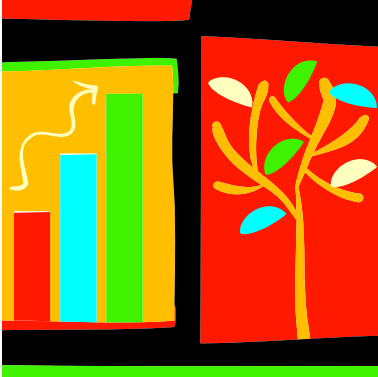

Mai Thảo Hiền

Thư Cho Một Người

Thành phố vào hạ đầy nắng và... thiếu tiếng ve. Cũng không có "Những con đường phượng bay" như ở quê em. Con đường em đi về mỗi ngày vẫn vậy, vẫn những khuôn mặt xa lạ lúc nào cũng hồi hải ngược xuôi.

Trong em không còn nỗi cồn cào như những mùa hè trước, không còn háo hức đón chờ những cánh phượng đầu mùa. Và, lạ chưa nỗi nhớ trong em cũng không còn quay quắt như cái nắng gay gắt của trời. Vâng, em biết thời gian đã làm em nguội ngoai nhưng em cũng biết rằng thời gian chỉ phủ một lớp bụi mờ, mỏng manh lên hình ảnh của thầy và chỉ một cơn gió vô tình nào bay qua thì hình ảnh ấy lại hiện về đẹp đẽ, nguyên vẹn như xưa .

Hè thứ hai của thời trung học, em theo lời rủ rê của nhỏ bạn, hay theo phong trào lúc bấy giờ, ghi tên vào lớp Anh Văn ở trung tâm mặc dù chuyên ban của em là Anh Văn. Thế rồi em gặp thầy.

Sẽ chẳng có gì nếu em không phát hiện ra một tình cảm mới lạ đang nhen nhúm trong em. Em không biết nó có tự khi nào và cũng không biết gọi tên nó là gì. Nó khác với những tình cảm mà em dành cho mọi người. Em nôn nao mong đến giờ học nhưng ngược ngùng mỗi khi bắt gặp ánh mắt thầy . Tình cảm ấy ngày càng cháy bùng lên trong em, thấp sáng trong em những

ngọn lửa mang hình bóng thầy. Những giấc mơ của em đầy ắp hình ảnh thầy. Những ý nghĩ của em có bóng dáng thầy. Ôi, tình cảm ấy mới lạ làm sao! Lúc thì nhẹ nhàng êm ái, lúc lại ầm ào, gào thét, tựa như có một biển cả trong em vậy.

Em tìm mọi cách nén chặt tình cảm của mình. Nhưng làm sao có thể ngăn được biển khơi. Những gì mình càng che giấu càng dễ bị phát hiện. Nhỏ bạn bắt đầu nghi ngờ "Sao dạo này tao thấy mày ít nhìn lên bảng quá vậy. Ờ, mà thầy hay nhìn mày lắm đấy, có gì phải không?" Em chỉ cười trừ, cố không lộ vẻ gì dù trong lòng vừa vui vừa sợ.

Thầy cưới vợ. Em đón nhận tin ấy với một chút ngỡ ngàng, một chút buồn, một chút đau. Nhưng tất cả qua mau, rất mau. Tình cảm trong em lại tròn nguyên "Vợ thầy đẹp lắm có nhiều nét giống mày". Đó là lời nhận xét của nhỏ bạn sau khi xem hình đám cưới thầy mang vào lớp. Tiếc là hôm đó em không đi học.

Thầy gọi em là Hoàng Lan. Em thích tên đó và thích cả loại cây nào đó mang tên Hoàng Lan. Thầy thích gọi học viên bằng những tên thầy đặt, có khi thầy lại gọi theo màu áo. Thầy đặt tên cho con gái đầu lòng là Hoàng Lan. Người ta bảo tên Hoàng Lan nghe khổ khổ. Thầy cũng nói vậy. Sao thầy lại gọi em là Hoàng Lan và đặt tên cho bé là Hoàng Lan?

Thời trung học trôi qua. Những mùa hè mơ mộng và thương yêu trôi qua. Em bước vào ngưỡng cửa Đại Học không quên mang theo câu ví dụ thầy viết bằng anh ngữ trên bảng "Tôi yêu một người trong lớp học này nhưng tôi không thể nói với cô ấy. Hẹn kiếp sau vậy". Em đã không chọn ngành sư phạm dù trước đây em đã nghĩ sau này sẽ học sư phạm và sẽ về dạy chung với thầy.

"Không ai tắm hai lần trên cùng một dòng sông" (Hêraclit). Em còn phải đi tiếp con đường phía trước. Nhưng ở mỗi chặng dừng em sẽ ngoạn loại nhưng

không phải để nuôi tiếc, chỉ là tự nhủ lòng quá khứ vẫn còn "đẹp đẽ và nguyên vẹn" như xưa. Cũng có thể ở quãng xa nào đó trước mặt em sẽ gặp lại thầy, dù em biết quá khứ chẳng bao giờ gặp lại .

Mai Thảo Hiền

(ĐHKHXH&NV)

(Trích từ Áo Trắng số 5)

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthưquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003